

Eliška Stejskalová: Pod velkou jabloní

„Mami, už musíme jít, hosté budou čekat,“ upozorním mámu, i když nerada. Ležím jí na klíně a cítím se šťastná. Nad námi roste jabloň, plná šťavnatých červených jablíček. Miluji to tady, ale milovala bych všechna místa, kde je ona se mnou. Cítím se s ní v bezpečí. Její klín je pro mě zázemím, kde se svět točí jenom kolem mě a nic než my není podstatné.

„Konečně jste přišly!“ křičím už z dálky. Vidím babičku s dědou, jak drží velkou krabici s dortem a zdraví se se všemi dalšími hosty.

„Kde je ten náš oslavenec!“ volá děda a otevírá krabici.

Vidím krásný čokoládový dort s velkou třináctkou z marcipánu. Hned se u mě vytvoří hlouček lidí, kteří se těší, až sfouknu svíčky.

„Něco si přeji,“ nabádá mě teta.

Poslušně svíčky sfouknu a konečně se může jíst. Naberu si největší kus dortu a sednu si ke stolu vedle mámy.

„Už jsi velká slečna, Juli, rosteš mi jak z vody, už nejsi malá holka,“ šeptá mi máma. Po těchto slovech se zarazím, nechápu, co se děje, jak to, že už nejsem její malá holčička, nechci být velká slečna, jak ona tvrdí, stále jí chci ležet na klíně a cítit se v bezpečí, být stále malá. Nic však neřeknu, jen se jemně usměju.

„Na dort mě nějak přešla chuť, není mi moc dobře,“ řekla jsem a šla si lehnout.

Druhý den ráno jsem o tom ještě přemýšlela a došla jsem k závěru, že přece není co řešit a že mě máma miluje a nic se nezměnilo, přesto ale část mě tomu nevěřila a poslala mě k zrcadlu. Vidím, že nejsem nijak vysoká, ale ani malá, nejsem ani tlustá, ani vychrtlá. Možná kdybych zhubla pár kil, byla bych drobnější. Ještě jsem rychle vlezla na váhu – 53 kilo. Stačilo by třeba jíst méně sladkého a jít si občas zaběhat a kila by šla hned dolů, uvažuji. V tom mě už máma volá na snídani. Seběhnu za ní a usadím se ke stolu. Vidím, že se na mě dívá, ale ne tak jako dřív, jinak. Už se na mě nedívá jako pták na svoje ptáčátko, které se učí létat. Je to zvláštní, jako by se dívala smutně a odtažitě.

„Vše je jen v mé hlavě!“ snažím se sama sebe přesvědčit.

„Juli, dojez tu snídani, musíš hodně jíst, abys pořádně rostla,“ vytáhne mě máma z myšlenek. Vím, že musím jíst, co však kdybych jedla méně, možná bych i rostla pomaleji, a byla tak drobnější. Mámě jsem vše odkývala, snídani však nedojedla.

Je to už asi čtrnáct dní, co zkouším svoji dietu, vlastně omezila jsem sladkosti a obden běhám, občas si i zacvičím. Nic se však nezměnilo, vypadám úplně stejně jako předtím. Vážím stále nějakých 53 kilo. Jde to strašně pomalu a vůbec nejsem menší nebo snad drobnější. Nevím,

co se děje, ale s mámou je to jiné, když mě objímá, necítím se v bezpečí. Je to zvláštní, jako by mi mizelo mé místo. Místo, kam patřím. Proto to musím nějak uspišit, rychleji zhubnout a méně růst. Když vynechám svačiny a dám si menší porce oběda, nemůže se nic stát.

„Konečně jsem to zvládla!“ volám do prázdné chodby, už vážím 50 kilo. Jsem na sebe pyšná, za další dva týdny jsem zhubla 3 kila. Jdu se podívat k zrcadlu, úsměv mi však hodně rychle zmizí z tváře. Vždyť vypadám úplně stejně. Jak to, že jsem se vůbec nezměnila, vypadám stejně, a také se tak cítím. Musím shodit ještě pár kil, pokud chci vidět změnu. Lehnu si na postel a cítím kapky slz tekoucích po mém obličejí. Dala jsem do toho tolik úsilí, a bylo to zbytečné. Proč nemůžu zůstat stále malá a drobná, proč se musím tolik snažit. Kdybych k večeři jedla jen zeleninu a na snídani méně pečiva, šlo by to rychleji. Roztřepou se mi ruce, to se mi teď stává docela často, asi z hladu, který teď mívám neustále. Je to hrozně vyčerpávající, pořád jen myslím na jídlo, kolik jsem toho snědla a kolik ještě můžu. Nic mě teď ani nebaví, nemám na nic energii, známky ve škole se mi horší, nezvládám teď nic. Vše je špatně. Nejhorší ale je, že lžu mámě. Mámě, které jsem vždy říkala všechno, tohle jí však říct nemůžu, nechápala by to a zbytečně by se o mě bála. A tak to před ní skrývám, zatím to není ani obtížné, svačiny vyhazuju a obědy mám ve škole, horší to bude, až svoji dietu trochu zpřísním. No, nějak to vymyslím.

„Julie, co ta pětka z češtiny dneska, nechceš mi k tomu něco říct?“ ptá se mě našťavaně máma.

Opravdu teď nemám náladu to řešit. Je mi to jedno, vlastně teď úplně všechno. Jediné, co mě poslední dobou zajímá, je jídlo a má váha. Tak se jí rychle omluvím a běžím nahoru do svého pokoje. Zkontroluji, kolik vážím, 47 kilo. Už to jsou dva měsíce od mých třináctých narozenin, a i přes to, že jsem zhubla 6 kilo, nic se nezměnilo. Vypadám stejně i se tak cítím. Na hlad jsem si zvykla, už ho skoro nevnímám a na jídlo už ani chuť nemám. Jen s mámou je to horší, už spolu skoro nemluvíme, nikam nechodíme a jen po sobě křičíme, je to hrozné. Jsou to dva měsíce, co mi naposledy řekla, že mě miluje a že jsem její malá holka. Mé místo už zmizelo. Už tam nepatřím.

Dneska je to asi už třetí měsíc od začátku mé diety. Měla jsem v plánu zhubnout jen pár kil, uvažuji při hodině tělocviku. To jsem však nesplnila, vážím necelých 44 kilo. Měla to být pouze dočasná dieta, nevím, proč jsem to nezvládla. Teď už však nemůžu přestat, prostě to nejde. Asi je to nesmysl, ale je to, jako by mi srdce zakázalo pořádně jíst. I když hlava ví, že musím. Mám obrovský strach. V tom se však z ničeho nic vynoří balón a udeří mě do hlavy. Zavírám oči. Ocitám se v černotě, cítím, jak padám na zem. Více si však nepamatuju.

Hlasy mě probouzí ze spánku. Slyším vzlykat mámu. Jsem zmatená, nechápu, co se děje, kde jsem a proč nejsem ve škole.

„Společně to zvládneme,“ šeptá máma smutně. Obejme mě. Konečně se cítím znova malá a milovaná. Vrátila jsem se na místo, kde jsem v bezpečí, u ní. Zvládla jsem to. Zavřu oči a představuju si, že jsem pod jabloní. Máma mi šeptá, že mě miluje. Že jsem její malá holčička.